

въ една работилница, коли прави заедно съ баща си, който пъкъ билъ на 120 години. Генералътъ пита: защо го биешъ?—Не работи! Въ този случай синътъ уповава на бащата, него има за обектъ. Другадѣ, бащата уповава на сина; той пъкъ на своя синъ и т. н. Въ какво могатъ тѣ да си помогнатъ? Въ този случай тѣлото е единъ обектъ. Тѣлото не може да бжде обектъ! Не уповавайте на това което се измѣня. Слѣдователно, за да бжде една идея чиста, свята и неопетнена въ ума ви, трѣбва да бжде свободна отъ всички ония груби, материални форми—обекти.

Азъ говоряхъ за онѣзи отъ васъ, които иматъ туй схващане за чистата и свята Любовь на вечната свѣтлина. Казватъ нѣкой: не трѣбва ли да се обичаме? Трѣбва, но какъ?—Безъ материални обекти. Свѣтлината, която обичамъ, мога ли да я похвана, мога ли да я помилвамъ? Значи, могатъ да се обичатъ нѣща и безъ да се похващатъ. Когато у васъ се събуди едно нѣжно чувство, едно нѣжно трептение, можете ли да го хванете и погалите съ ржцѣтъ си?—Не можете, но при това то е реално и съществено за съзнанието ви. Въпреки всичко, по нѣкой пътъ вие разваляте хубавитѣ нѣща и васъ. Запримѣръ, обичашъ една душа много нѣжно, но по едно врѣме въ ума ти се яви единъ обектъ, ти поставишъ вече единъ обектъ въ своята любовь и прострешъ своитѣ нпала върху нея. Какво става тогава?—Веднага загасишъ тази лампичка на Любовьта. Невидимиятъ свѣтъ е много възискателенъ въ туй отношение. Щомъ види, че ти обичашъ единъ обектъ, завърти крана, загаси свѣтлината, и ти останешъ